

[Απρίλιος 2, 2018 at 8:04 πμ](https://www.e-dromos.gr/theatriki-omada-2510-theloume-na-dosoume-foni-se-aftous-pou-ti-sterithikan/)

<https://www.e-dromos.gr/theatriki-omada-2510-theloume-na-dosoume-foni-se-aftous-pou-ti-sterithikan/>

Παιδιά ίσως απορείτε πώς γίνεται και όταν γυρνούσαμε από το θέατρο χτές βράδυ πιο πολύ μιλούσαμε για το ότι η λάιβ μουσική είχε δικής της έμπνευσης ερμηνεία των τραγουδιών και όχι σαν μαγνητοφωνημένη, και πώς γίνεται όταν οι ηθοποιοί και ο σκηνοθέτης ήρθαν στο πεζοδρόμιο έξω από το θέατρο να συζητήσουν με το κοινό οι καθηγητές σας τους ευχαρίστησαν και τους συνεχάρησαν μόνο για το πώς έθεσαν σε ζωντανό διάλογο τις τρεις εν ζωή γενιές, δηλαδή της γενιάς του «τελευταίου αντάρτη» (που ακόμη συνομιλούσε με το κοινό μέσα στην αίθουσα) ο οποίος ήταν σαν τους παππούδες σας, της γενιάς του σκηνοθέτη, ο οποίος ήταν σαν τους γονείς σας και τους καθηγητές σας, και της γενιάς των κοριτσιών που υποδύθηκαν τις αντάρτισσες και ήταν της δικής σας γενιάς (και γενιάς ηλικιακής και, σχεδόν, γενιάς «σχολικής» αφού η πρώην μαθήτρια του σχολείου σας που γνωρίσατε αποφοίτησε το 2013 που εσείς σε τρεις μήνες θα ερχόσασταν από το διπλανό δημοτικό). Και πώς γίνεται και ο καθηγητής που συνομίλησε λιγότερο για το θέμα να ήταν αυτός που συγκινήθηκε περισσότερο και που λόγω γεωγραφικών και οικογενειακών καταβολών είχε υπηρετήσει στο στρατό σαν «ημιονηγός», (δηλαδή «μουλαράς», ρωτήστε τους γονείς σας ποιους στέλνανε «μουλαράδες»)

Η απάντηση για το γιατί της τέτοιας «σιωπής» είναι απλή και είναι ίδια και για μας τους καθηγητές και για σας τους μαθητές: Όταν μιλάει η ίδια ζωή και η ίδια η πραγματικότητα τότε ούτε ερωτήσεις δημιουργούνται ούτε σχόλια, διότι όλοι καταλαβαίνουν και όλοι νιώθουν ότι η ζωή τα είπε όλα και ότι όλοι τα κατάλαβαν.

Τα ίδια ήταν και οι αντιδράσεις των θεατών που έβγαιναν από την ταινία «Ψυχή βαθιά» πριν λίγα χρόνια ή την ταινία «Το τελευταίο σημείωμα» πριν λίγους μήνες.

Όσον αφορά συγχαρητήρια για το έργο, συγχαίρουμε τις ηθοποιούς και τον σκηνοθέτη που ήξεραν πώς να αφήσουν την ζωή και την πραγματικότητα να μιλήσουν.

Όσον αφορά ευχαριστίες για την προσφορά του έργου, ευχαριστούμε τις, ουσιαστικά συμμαθήτριάς σας, ηθοποιούς που διάλεξαν αυτό ειδικά το θέμα να διδαχτούν από τον σκηνοθέτη τους και να μας διδάξουν κι εμάς και όλη την Αθήνα και, μακάρι, όλη την Ελλάδα, και ευχαριστούμε τον σκηνοθέτη τους που διάλεξε αυτό ειδικά το θέμα να μεταφέρει από τους παππούδες στα εγγόνια (και σε μια εποχή που αντί να μεταφέρει κάτι λάιβ η μια γενιά στην άλλη κάθονται και ακούν τι μεταφέρει σε όλους μαζί η τηλεόραση αντί να συνομιλούν). Και στον ίδιο τον «παππού» και όλους τους συνομηλικούς του συντρόφους, ζώντας και μη, κι εμείς κι όλη την Ελλάδα λέμε, – τι άλλο;- ένα τεράστιο ευχαριστώ για την προσφορά τους και το παράδειγμα και δίδαγμά τους και, στην ηλικία τους, αντί «να'στε πάντα καλά» λέμε ένα «να'στε πάντα αθάνατοι»

Διευκρίνηση: Φυσικά η ευχή «να'στε πάντα αθάνατοι» είναι ευχή σε μας...

ΥΓ: Παιδιά για να δείτε πόσο πραγματική ήταν η αναπαράσταση στο χτεςινό έργο, δείτε και τις φωτογραφίες στο βίντεο του παρακάτω τραγουδιού που μιλά για μερικά από ίδια γεγονότα (φωτογραφίες πραγματικών προσώπων, όχι από φιλμ, π.χ. η κοπελίτσα που γονατίζει στον τάφο είναι η αδελφή του Σφουντούρη ο οποίος είχε έρθει πριν ένα χρόνο στο σχολείο): <https://www.youtube.com/watch?v=KOnDLCKPXOY>